

Ірина Лазуткіна

ЄНОТИК Бо і дивний- дивний сніг

Намалював

Ростислав Попський

Львів

Видавництво Старого Лева

2021

Привіт! Ви, мабуть, уже про мене чули? Це я, єнотик Бо! І щойнісінько здійснилася моя мрія! Саме зараз я пілотую величезну повітряну кулю. Поруч зі мною мої друзі: кріт Ом, кошеня Котя, а також поважний ведмідь Ас — учитель із повітроплавання. Ми летимо над морем. Ас каже, що коли дістанемося суші — це буде рекорд, бо ще ніколи сто повітряних куль водночас не перелітали море.

Навколо — десятки інших аеростатів, дивовижних і смішних. Величезна надувна бджола, надувний слон, надувна медуза... Уявляєте? Огрядні летючі пінгвіни також є. І кавуни! І навіть одна гігантська сосиска!

— Сосиска! Це що — сосиска?! — вигукнув Котя й ледь не випав за борт, тицяючи лапою вдалечінь.

— Я б не дуже зрадив, якби хтось назвав мій дирижабль сосискою... — скося поглядаючи, відповів Ас. — Адже ця, як ти сказав, «сосиска» може перелетіти море швидше за нас усіх.

— А ми швидко перелетимо? — поцікавився Ом.

Ас дістав компас, подивився у бінокль. Тоді глянув на годинник і зиркнув у календар.

— Десь за кілька тижнів.

— ЩО-О-О? — не своїм голосом заволав бобер Гео. (Я вас із ним досі не познайомив, бо він вискочка й нахаба. Але теж летить із нами.) — Я думав, за кілька днів, а не за кілька тижнів! Ну що ж, якщо сосиска долетить швидше, я пересідаю на неї. Маю дістатися суші раніше за цього нестерпного єнота.

Гео заздрих, що я теж керую повітряною кулею. Тому, тільки-но ми порівнялися з дирижаблем-сосикою, бобер перестрибнув туди.

Без пихатого пасажира куля стала легшою, й ми здійнялися ще вище. Так у небі минув цілий тиждень. Потім іще один, далі місяць, а за ним іще один. Повітроплавне печиво стрімко закінчувалося, вітер ставав крижаним, і почався сніг. А ми досі не подолали море.

— Вчителю, вже зима! Нам ще далеко? — запитав я, коли геть змерз.

— Я такий схвильований, такий схвильований! — повторював Котя. — Хочу додому.

— Вітер змінився й несе нас не до берега, а назад у море, — мовив Ас.

— Лишенько! Що ж тепер буде? — не вгавав Котя.

— Пасажири, всім заспокоїтись! Карта показує, що десь тут має бути острів мого давнього знайомого, ведмедя Іво. Він майструє телескопи й знається на погоді. Отож приготуйтеся: ми заходимо на посадку!

Коли Ас потягнув за мотузку, сталося щось неймовірне! Куля шугонула вниз, а сніг почав іти вгору! Я торкався лапами сніжинок і радісно вигукував:

— Сніг іде вгору! Ви бачите?!

— Так, — усміхаючись, відповів учитель, — ми знижуємося швидше, ніж падає сніг. Тому здається, що він летить догори.

Ніколи не думав, що таке буває. І мені дуже захотілося, щоб Ом теж це побачив. Але кріт був сліпий і про сніг знав тільки те, що він холодний. А ще було б чудово, якби Ом побачив, як стрімко до нас наближався острів! Хоча, звісно, це ми наближалися до нього. Малесенький клаптик суші серед безмежного моря все більшав і більшав.

— Увага! Тримайтеся міцніше! Три, два, один, земля!

Я думав, що куля, як завжди, стукнеться об землю. Але цього разу кошик м'яко опустився на снігову подушку. Довкола були кучугури снігу. Весь острів замело!

— Ого! — вигукнув Котя й скочив із кошика. — А що це там таке величезне крутиться?

— Це долина вітряків, — відповів Ас, — а там, за пагорбом, є ціле поле сонячних батарей, що належать Іво.

— Навіщо вони йому?

— Ходімо краще до нього, запитаємо! — вчитель узяв Котю на руки, аби той не загруз у снігу, а я поніс Ома в рюкзаку. Коли ми наблизились до будиночка Іво, то побачили, що всенький дах також був у маленьких вітрячках.

— Оме, бачив би ти цю хатинку! Вітряки безперестанку крутяться й роздмхують сніжинки! А ось і господар!

— Вітаю, Асе! — усміхнувся ведмідь у кептарику із крихітним вітрячком. — Я ще здалеку побачив вас у телескоп! Нарухував аж сто повітряних куль! Куди прямуєте?

— Привіт, Іво! Ми хотіли перелетіти море, але щось пішло не так. Скажений вітер здуває нас назад! Не знаєш, у чому річ?

Господар будиночка задумався.

— Ем-м, гадки не маю... Але ходімо подивимось, що скажуть флюгери та вітроміри.

— А що таке флюгери? — запитав Ом, поки Іво змінював домашній кептарик із вітрячком на теплий козушок, вдягав чоботи й теплу зимову шапку, теж із вітрячком.

— Флюгери — це пристрої, які показують, куди віє вітер.

— А вітроміри?

— Вітроміри ж визначають, з якою силою він дме. Ой! — раптом схопився за голову Іво. — Я ж забув вимкнути режим вентиляторів на своїх вітряках! Це вони вас здували! Тому ви й не могли перелетіти море.

Іво вийняв із кишені щось схоже на пульт і натиснув кнопку.

— Все! Бачите — тепер вітер ушух. Друзі, пробачте старому синоптику...

— Старому кому? — не зрозумів я.

— Синоптику. Я погоду вивчаю. Ось мої улюблені прилади.

Цілісінька галявина була «засаджена» флюгерами та вітромірами усіх можливих розмірів та кольорів.

— Навіщо вам їх стільки? — поцікавився я.

— Це спадок. Мій батько, дідусь та прадідусь теж були синоптиками. Ну що, ходімо дивитися на телескопи? У мене їх також чимало.

Я ще ніколи не дивився в телескоп і тому аж згорав від цікавості. Підіймаючись сходами на горище, ми побачили багато незвичайного. Найбільше мене зацікавила одна дивовижна

річ: на стіні, у рамочці під склом, висіла сніжинка, найбільша з усіх, які я коли-небудь бачив. Вона була завбільшки з чималу тарілку, із суцільних кристаликів, що виблискували на сонці усіма кольорами веселки.

— Оме, ти б це бачив! Вона гарнезна! Така яскрава та кольорова! Як справжня!

— А вона і є справжня, — усміхнувся Іво. — Минулої зими я знайшов її біля ковзанки й узяв для своєї колекції. А ось і мої телескопи!

Телескопів у Іво, мабуть, було більше, ніж планет у Всесвіті.

— Навіщо вам так багато? — запитав я.

— Аби кожен зміг побачити те, що хоче.

— Справді? — здивувався Котя і спрямував сріблястий апарат у вікно. — Ой, це ж сосиска! Я бачу сосиску! Дуже правдивий телескоп!

— Ох, всюди тобі ті сосиски ввижаються! Дай-но я гляну! — Ас примружився й загадково притих.

— Що там таке?

Ас завмер.

— Пане вчителю, що ви бачите?

Ані слова.

— Та кажіть уже!

— Крем-брюле. Там крем-брюле.

— Ну й ну! — розреготався Іво. — А ще нарікав, що Котя побачив сосиску! Бачу, ви всі добряче зголодніли! Ходімо, у мене є канапки та гарячий чай!

Або я був голодний як вовк, або синоптики справді готують найсмачніші канапки. Поки ми вечеряли, Котя не вгавав:

— Ой, яке тут усе апетитне! Моя хазяйка теж такі канапки готувала. А що це у вас за вітрячок на голові? То ви так і не розказали — навіщо вам вітряки та сонячні батареї?

— Аби вітер і сонце перетворювати на енергію, а її — на світло. Я вночі люблю читати й потребую для цього багато світла, — пояснив Іво.

— А навіщо ви стільки читаете? — не вгавав Котя.

— Щоб дізнатися більше про телескопи.

— А навіщо вам знати багато про телескопи?

— Аби правильно ними користуватися і точно визначати погоду.

— А погоду визначати навіщо?